

Even voorstellen...

Recent vertrok het Nederlandse/Zuid-Koreaanse echtpaar K. vanuit Nederland naar een land in Zuid Oost Azië. Graag stellen zij zich aan de WEC achterban voor:

"In een appartement in een miljoenenstad zit ik in het sfeervolle licht van een tl-buis op een plastic stoel met mijn laptop op schoot. Sinds een paar weken wonen we met onze zoon van drie jaar en dochter van anderhalf in ons land van bestemming. We zijn erg blij dat we hier een plekje hebben kunnen vinden en we enthousiast om aan de slag te gaan, ook al zijn nu nog zoveel zaken anders dan we gewend zijn."

"Lange tijd hadden we het verlangen om God te dienen in zending. Nadat we eerder al wat ervaring hadden opgedaan in short term zending, zijn we beiden naar Cornerstone gegaan voor een gerichte zendingsopleiding. Daar hebben we elkaar ontmoet. Cornerstone was een waardevolle voorbereiding om meer te leren over zending, te groeien in geloof en te leren samenwerken met mensen uit verschillende culturen en achtergronden.

Na onze studie zijn we getrouwd. Daarna hebben we enkele jaren als gezin in Nederland gewoond en zijn nu eindelijk aangekomen op het zendingsveld.

"We maken deel uit van een fijn team dat al meer dan tien jaar actief is in dit land en ze helpen ons geweldig op weg. Het is een sterk boeddhistisch land met relatief weinig christenen en kerken. Op elke hoek van de straat staat een boeddhistische tempel of pagode en in de ochtend lopen de monniken in hun rode gewaden over straat met een grote kom onder de arm waar mensen rijst of geld in kunnen doneren. Het percentage christenen onder de grootste bevolkingsgroep van het land is slechts 0,1% (in andere bevolkingsgroepen is het percentage christenen wel hoger). Ons team richt zich vooral op deze grote bevolkingsgroep en werkt nauw samen met de weinige lokale kerken en dominees die er zijn, onder andere in het organiseren van discipelschapstrainingen om nieuwe gelovigen toe te rusten.

We weten nog niet precies wat onze taak gaat worden. We gaan ons eerst richten op het leren van de taal en de cultuur en we bidden en vertrouwen dat God ons in de loop van de tijd zal laten zijn op wat voor manier we concreet kunnen bijdragen in het bouwen van Zijn koninkrijk in dit land."

Familie K.

In dit nummer o.a.

Veldnieuws

- Vervolging, volharding en overwinning
- Risicovol getuigen

Volken - Marokkaanse Arabieren

Even voorstellen

- Familie K. in Zuid Oost Azië

NIEUWS

VAN WEC NEDERLAND

De gemeente van Christus is geroepen om te lijden. Misschien schrikken we van zo'n uitspraak, maar toch bevestigt Gods Woord deze lastige waarheid nadrukkelijk.

Geroepen om te lijden

Door Hans Frinsel

De Here Jezus leed en stierf voor een gevallen en verloren mensheid. Dat was de enige mogelijke weg om ons redding te brengen; een beker die niet makkelijk was om te drinken. En de Here Jezus benadrukte vele malen dat wij alleen Zijn discipelen kunnen zijn en Zijn opdracht vervullen, als wij bereid zijn te lijden voor Zijn naam.

De apostel Paulus doet een curieuze uitspraak in de brief aan de Colossen met betrekking tot lijden: "Ik ben blij dat ik nu voor u lijd en dat ik in mijn lichaam mag aanvullen wat er nog aan Christus' lijden ontbreekt". Dat Paulus veel leed staat buiten kijf, maar hoe kan hij zeggen dat er iets ontbrak aan de verdrukkingen van Christus? De Bijbel leert toch nadrukkelijk dat alleen het offer van Christus genoeg was voor onze redding?

Wat ontbreekt er dan aan? Het enige dat ontbreekt, is dat het verlossende werk van Christus duidelijk gemaakt wordt aan deze wereld. En de meest beeldende en indringende wijze waarop de gemeente die liefde van Christus aan de wereld duidelijk kan maken, is door haar bereidheid om te lijden en offers te brengen in Zijn dienst. Toen Christus aan Ananias openbaarde dat Paulus een uitverkoren werktuig in Zijn hand was, zei Hij: "Ik zal hem tonen hoeveel hij moet lijden voor mijn naam" (Hand. 9:16). Lijden is onlosmakelijk verbonden aan de taak van de gemeente in deze wereld. Eeuwen van christelijke dominantie in het vrije westen hebben ons het zicht op die waarheid doen verliezen.

Maar in veel zendingsgebieden is dit een reële, dagelijkse, ruwe werkelijkheid.

Heel vaak kunnen wij de namen van veldwerkers niet afdrucken in het WEC Nieuws, noch de plaats waar zij werken. Velen werken in gebieden waar het volgen van Christus grote risico's met zich meebrengt. We hebben veldwerkers in het Midden Oosten, in Centraal Azië, in Oost Azië en in Noord Afrika, die we niet nader kunnen benoemen zonder hen, maar ook de gelovigen ter plaatse, in gevaar te brengen. Dat maakt het ook lastig om de achterban te motiveren om voor deze mensen te bidden, terwijl juist zij die voorbede zo hard nodig hebben.

Dit jaar willen we in het WEC nieuws speciaal aandacht geven aan hun situatie. Vervolging associëren we tegenwoordig vaak met islamitische landen of met atheïstische regimes, zoals China of Noord Korea. Maar er is ook vervolging in sommige boeddhistische landen, zoals in deze editie ook te lezen is. Vaak zijn het eenzame gelovigen die lijden om Christus' wil. En wie raakt niet onder de indruk van hun moed en toewijding? Wie staat er naast hen in gebed? Wie ondersteunt hun inspanningen? Wie lijdt met hen mee? 'Want hiertoe zijn wij geroepen' (1Petrus 2:21).

Wilt u meer weten over zending onder moeilijke omstandigheden, dan komen wij graag naar uw gemeente of gebedsgroep om hierover te vertellen. Neem contact op met ons kantoor in Emmeloord.

Op 2 december 2017 is Joeky de Wolf thuisgehaald door God de Vader, in de leeftijd van 86 jaar.

In memoriam Joeky de Wolf

Joeky, van beroep verpleegkundige, werd in 1960 aangenomen als WEC zending en ze was in 1961 een van de eerste WEC zendingen die vanuit Nederland vertrok. Op haar eerste bootreis naar Thailand liep ze Malta-korts op, waar ze de rest van haar leven last van had, maar dit weerhield haar niet om ondanks haar zwakke gezondheid de Here vele jaren in Thailand te dienen, vooral met gemeentestichtend werk.

Ze preekte en onderwees graag en deed dat goed. Ze had niet alleen voor de Thai een groot hart, maar ook voor haar collega's, die ze diende met liefde, nederigheid en bemoediging. Dit alles werd enorm gewaardeerd. In november 1992 keerde Joeky terug naar Nederland.

Voor haar was het belangrijkste om met God te wandelen en daar sprak ze op zo'n ontwapenende manier over, dat het jong en oud raakte.

Nu na een moeilijke tijd van ziekte waarbij ze werd verzorgd door haar zus Irene en later nog 1,5 jaar in een verzorgingshuis in Amersfoort, mag ze uitrusten aan het hart van God de Vader.

We zijn God dankbaar voor Joeky's vele trouwe jaren van dienst voor Zijn Koninkrijk.

Colofon

No. 1, Jan.-Mrt. 2018, jaargang 56.

WEC Nieuws is een kwartaaluitgave van **St. WEC Nederland**
Waalstraat 40
8303 DH Emmeloord.

Directie: Silvan en Thamar Hamstra en Kezia Schoonveld.

Eindredactie: Hans Frinsel

Giften met aangegeven bestemming worden, zonder aftrek van onkosten, aan het betreffende zendingenproject overgemaakt. Het is mogelijk St. WEC Nederland testamentair te gedenken.

Bankrekening St. WEC Nederland:
IBAN NL 98 ABNA 0426 839 536.
Incassant nummer is
NL12ZZZ564954390000

ANBI registratie St. WEC Nederland:
no. 852153958.

Telefoon: (0527) 616 521
Mail: info@wec-nederland.org
Internet: www.wec-nederland.org
Facebook: WECNederland

THEMA: GETUIGEN ONDER VERDRUKKING

Volken

De 18,5 miljoen Marokkaanse Arabieren vormen 47,8% van de bevolking van Marokko. Zij stammen af van Arabieren die in de zevende en achtste eeuw vanuit Arabië Noord Afrika veroverden. Hoewel er veel vermenging met Berbers is geweest, hebben beide volken hun eigen identiteit behouden.

Marokkaanse Arabieren

Religie

Islam is de staatsgodsdienst. De Marokkaanse Arabieren zijn voor 99,91% moslims. Er is een heel kleine christelijke minderheid van 0,09%, waarvan 0,01% evangelisch is.

Taal en Cultuur

De officiële taal is Arabisch, met Frans als tweede taal. Marokkaanse Arabieren zijn te verdelen in twee groepen: de stedelingen en de agrarische gemeenschappen. Deze laatste groep is te verdelen in verschillende klassen: de regenten, de grootgrondbezitters en de boeren. In de steden vindt men rijke Arabieren, maar de meesten leven in armenwijken. De Marokkaans-Arabische samenleving is patriarchaal. Ze kleden zich veelal op traditionele Arabische wijze.

Geestelijke nood

Met name de Arabieren op het platteland zijn geïsoleerd van het evangelie. En slechts enkele organisaties proberen hen te bereiken. Officieel is er godsdienstvrijheid, maar veel wetten logenstraffen dat. Zo is het verboden om niet-islamitische lectuur te verspreiden en is het voor een moslim illegaal om zich te bekeren. Zendingen moeten heel omzichtig te werk gaan.

Bronnen: www.roughguides.com,
www.joshuaproject.com,
www.our-africa.org,
www.state.gov

In 1991 werden de Centraal-Aziatische Sovjet staten onafhankelijk. Dat resulteerde in tien jaar van chaos, zowel economisch als maatschappelijk. Spruitjes waren soms noodgedwongen het betaalmiddel, standbeelden van Lenin werden omver gehaald. Tegelijkertijd stond men erg open voor het evangelie. Er kon openlijk over Jezus worden gesproken en er was godsdienstvrijheid zelfs voor bekeerlingen uit een moslimachtergrond, waarvan er tienduizenden waren rond de eeuwwisseling.

Veldnieuws

Centraal Aziatische Republieken: Risicovol getuigen

Door een WEC werker in een Centraal Aziatisch land

Nu staan Oezbekistan, Turkmenistan, Tadzjikistan en Kazakstan respectievelijk als nummer 16, 19, 35 en 43 op de Open Doors ranglijst van de 50 landen met de meeste christenvervolgung. Met uitzondering van Kazakstan wordt bij al deze landen 'dictatoriale paranoia' als hoofdoorzaak van de vervolging genoemd, gekoppeld aan 'islamitisch extremisme'. Dit laat zien dat vervolging, hoewel aangemoedigd door islamisme, vooral voortkomt uit de zucht naar controle bij de regeringen. In feite is er niet veel veranderd in vergelijking met de Sovjet tijden, toen angst en controle het leven beheersten.

Bid met ons:

- voor wijsheid voor zendingsorganisaties die in Marokko werken
- dat er Geest vervulde gemeentes mogen ontstaan
- dat gelovigen vrijmoedigheid zullen ervaren in het getuigen.

In Kazakstan, waar veel grote kerken doorgaans een mate van vrijheid van eredienst hebben, neemt de regering soms een enkeling op de korrel. Zo was er een jongeman in de hoofdstad die door enkele medestudenten uitgenodigd werd om hun het evangelie uit te leggen. Het was een valstrik. Verborgen camera's namen de gesprekken op. Het resultaat?

Een rechtszaak en gevangenisstraf voor de jongeman. Hij is net, na twee jaar, vrijgelaten. Er zit echter ook een positieve kant aan. Tijdens de rechtszaak waren alle aanwezigen genooddaakt herhaalde malen de opnames met de uitleg van het evangelie te bekijken, die als bewijs gebruikt werden!

De meerderheid van gelovigen heeft niet te maken met zulke vervolging, maar soortgelijke incidenten creëren veel angst en de gedreven evangelisatie van de negentiger jaren is verdwenen. In theorie kunnen de autoriteiten veel gelovigen vervolgen, omdat er zelfs voor officieel geregistreerde kerken een speciale licentie nodig is voor 'zendingsactiviteiten' (getuigen van je geloof), iets wat normaal alleen toegestaan is voor een geregistreerde voorganger van een geregistreerde kerk en binnen een geregistreerd kerkgebouw.

In Karakalpakstan, een autonome regio van Oezbekistan, is de situatie veel erger. Afgelopen jaar is het voor gelovigen bijna onmogelijk geworden nog samen te komen, zelfs in kleine groepjes. Zelfs bij verjaardagen of begravenissen kan men invallen verwachten en beschuldigd worden van religieuze praktijken. Regelmatig worden mobieltjes, computers en christelijke literatuur in beslag genomen. In 2017 was er een inval tijdens een samenkomst en gingen vier gelovigen voor vijftien dagen de cel in. Hun vrouwen kregen hoge boetes opgelegd. In de rest van Oezbekistan is de situatie niet veel beter. Alleen in de hoofdstad Tasjkent hebben grote Russisch sprekende kerken vrijheid voor erediensten, zolang er geen Oezbeken binnenkomen.

Bid voor de gelovigen in Centraal Azië. Elke keer als je in een dienst zit, denk dan aan degenen die dat alleen met groot risico kunnen doen.

Veldnieuws

Vervolging, volharding en overwinning

Door een WEC werker in Centraal Azië

Er woonde één verlamde vrouw in een klein dorp van nomaden met een bevolking van ongeveer 100 mensen.

Op een dag hoorde zij het evangelie.

Het raakte haar, ze nam het aan en ervoer een vreugde die ze nooit gekend had. Die eerste nacht ervoer ze ook de genezende kracht van Jezus. Ze kon lopen zonder hulp! Ze sloot zich aan bij een kleine groep christenen. Er was daar geen voorganger, maar af en toe kwam er een dame uit een andere plaats om hen uit de Bijbel te onderwijzen.

De pasbekeerde vrouw deelde het evangelie met haar familie. Als gevolg sloten ook haar man en jongere zoon en dochter zich aan bij de groep gelovigen. Vol vreugde getuigde zij in haar omgeving. Niet lang daarna bezochten zo'n 30 mensen (30% van het dorp!) de samenkomsten. Zo ontstond er een gemeente.

Op een dag overvielen gewapende politieagenten uit de stad de kleine dorpskerk tijdens een eredienst. De leiders werden gearresteerd. Op dat moment was de vrouw op het toilet buiten het gebouwtje. Een aantal maanden kon de groep niet samenkomen. Maar zij verlangde zo naar God en Zijn Woord en besloot, hoewel ze pas drie maanden christen was, een kruis aan de muur in haar

eigen woning te hangen en daar diensten te houden. Velen waren nog bang en durfden niet meteen terug te komen. En al gauw ontstond er vervolging tegen haar familie. Op school werd haar elfjarige zoon beschimpt en vernederd door het schoolhoofd ten overstaan van de hele klas, omdat hij daar de enige christen was. Hij had een moeilijke tienerjaren en werd altijd geminacht vanwege zijn geloof. Ook kwam de politie verscheidene keren bij het gezin aan de deur tijdens de diensten. Ze leefden in constante spanning.

Maar nu, 17 jaar later, dienen ze nog steeds getrouw de Heer in het huis van de vrouw. Slechts zeven ouderen stopten met het bijwonen van de diensten. Haar zoon ging naar een Bijbelschool en trouwde een toegewijd christin. Zij werken nu in een kerk in een grote stad en hij bezoekt dorpen op het platteland om het evangelie te delen. Er zijn nog vele dorpen waar mensen nog nooit van Jezus gehoord hebben.

Veel gelovigen in dit land ervaren strijd en tegenstand, niet alleen van de kant van de overheid maar ook van invloedrijke en bijgelovige boeddhistische leiders die hun godsdienst dwingend willen opleggen. Bid voor de vervolgte gemeentes in de boeddhistische gebieden in Centraal Azië en voor de zendingen die er actief zijn. Bid dat de barrières doorbroken mogen worden en dat velen de vrede, heiligheid, liefde en wijsheid van Christus mogen leren kennen. Soms voelen we ons zo hulpeloos, maar we vertrouwen dat op Zijn tijd Christus het goede werk dat Hij begonnen is, ook zal voltooien.

Locatie: De Betteld, Amerongen | Jan van Zutphenweg 5 | 3958 GD Amerongen

Datum: vrijdagavond 9 februari t/m zondagmiddag 11 februari 2018

Meer informatie: www.xploremission.nl | info@xploremission.nl